

Arrest

nr. 201 926 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Kortrijksestraat 177
3010 KESSEL-LO (LEUVEN)**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2017, waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt geweigerd en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2009 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 2 augustus 2010 ontvankelijk verklaard. De verzoekster en haar zoon werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (hierna: A.I.).

Op 25 oktober 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag echter ongegrond.

De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 103 304 van 23 mei 2013 verwierp de Raad dit beroep.

1.2. Op 18 september 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2013 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

1.3. Op 13 augustus 2014 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 april 2015 beslist de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk te verklaren. De verzoekster en haar zoon werden in het bezit gesteld van een A.I.

Op 21 juni 2016 wordt de verzoekster gemachtigd tot een voorlopig verblijf in het Rijk. De verzoekster werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig van 29 juli 2016 tot 14 juli 2017.

1.4. Op 8 mei 2017 vraagt de verzoekster de verlenging van haar voorlopig verblijf.

Op 11 september 2017 beslist de gemachtigde om het voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet te verlengen.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 oktober 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“NAAM:

U., Y. (R.R.:)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

geboren te (...) op (...) 1979

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 8.5.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3, 2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 13.08.2014, dat dit verzoek door onze diensten op 21.6.2016 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 29.7.2016 tot 14.7.2017, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd

nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaan karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) Dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”

1.5. Nog op 11 september 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: U., Y.

Geboortedatum: (...)1979

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 8.5.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 11.9.2017;”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1de MIDDEL: SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Aangezien dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom – in het administratief dossier - moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat er zich inderdaad een advies, waarop de bestreden beslissing integraal geschraagd wordt, van de arts-adviseur in het administratief dossier bevindt;

Dat het advies aangaande de “medische” toestand van eerste verzoekende partij zich te beperkt is;

Dat zowel de rechtsonderhorige als de administratieve rechter in alle redelijkheid moeten vaststellen dat een dergelijke summier motivering, waarbij de aandoeningen niet eens worden opgesomd en in concreto worden becommentarieerd, niet van aard is om te besluiten dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de motieven – in het administratief dossier - en de inhoud van de beslissing alsmede dat door de summier aard van het advies – waarop de beslissing integraal gestoeld is - “de aanvaardbaarheid” van de motivering niet kan worden gecontroleerd;

Dat verzoekster van oordeel is dat de opgegeven behandelingsmogelijkheden in haar thuisland voor haar niet bereikbaar is;

Dat het document waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen in de verste verte niet beantwoordt aan de werkelijkheid in Rwanda;

Dat de behandelingsmogelijkheden voorbehouden zijn aan de elite van het land en niet aan de onbemiddelden;

Dat aldus de materiële motiveringsplicht werd miskend;”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster betoogt in wezen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, te beperkt is.

De Raad merkt op dat het desbetreffende advies van 8 september 2017 als volgt is gemotiveerd:

“Geachte mevrouw

NAAM: U., Y. (R.R.. ...)

Geboren te (...) op (...) 1979

Vrouwelijk

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2014.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 31/3/2017, 16/3/2017, 18/12/2013, 13/5/2016, 3/3/2015, 5/12/2015, Dr. B. S. & K. & C. betrokkene vertoont een chronische nefropathie (nefrotisch syndroom), waarvoor verdere opvolging door een nefroloog noodzakelijk is. Actueel blijft de nierfunctie perfect bewaard zonder metabolische verwickelingen, er is een goede bloeddrukcontrole. Ze wordt actueel onder meer behandeld met Medrol (cortisone derivaat) en Neoral en medicatie tegen hoge bloeddruk Verslag van een hospitalisatie van 15 dagen in november 2013.*
- 12/5/2016, Dr. C., chronische nefropathie (nefrotisch syndroom), er wordt verwezen naar een nieuwe biopsie in november 2013.*
- 25/11/2013, Dr. D. G., biopsie van de nier, geen mesangiale proliferatie.*

II. *Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende;*

Bij deze 38-jarige dame werd een proteïnurie vastgesteld dat het in feite een chronische nefropathie betrof (nefrotisch syndroom)

De verdere evolutie was gunstig en er is gebleken dat betrokkene over een perfect bewaard gebleven nierfunctie beschikt zonder metabolische verwickelingen, ook haar bloeddruk is perfect onder controle. Sinds 2013 zijn er geen hospitalisaties noch acute verwickelingen meer te vermelden.

Voor alle nodige behandelingen & opvolgingen beschikt Rwanda ook over de nodige specialisten, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Wat de behandeling betreft die toegepast wordt in het herkomstland moet opgemerkt worden dat deze onder de verantwoordelijkheid valt van de plaatselijke specialisten die uiteraard de beste middelen uit hun arsenaal waarover zij beschikken zullen inzetten en de mogelijkheden verschillen uiteraard volgens de goedkeuring en terugbetaling in het land van herkomst door het ministerie van volksgezondheid, dat in fine verantwoordelijk is voor de waarde en de kost van gezondheidszorg en een respectvol en zorgvuldig omspringen ermee.

Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is, is het voldoende dat de betrokkene in haar land van herkomst medische verzorging kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door onderstaande beschikbaarheidsstudie.

III. *Beschikbaarheid van de behandeling:*

Voor de behandeling en opvolging van depressieve toestanden zijn er in het herkomstland Rwanda voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

REQUEST FROM Medical Advisors' Office BMA, IMMIGRATION AND NATRULIASTION SERVICE, - THE NETHERLANDS – REQUEST NUMBER: BMA 9784 & BMA 7136

Daaruit blijkt dat de nefrologische pathologie perfect kan behandeld worden in Rwanda, waar men zelfs, indien noodzakelijk zou blijken later kan overgaan tot hemodialyse:

Nephrology: chronic hemodialysis Available King Faisal Hospital, Kigali, (Private Facility)

alsook in: Butare University Teaching Hospital Huye, Huye (Public Facility).

Ook alle nodige medicatie voor hoge bloeddruk zijn daar ter beschikking, zoals blijkt uit de bijgeleverde documenten.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in haar herkomstland. Uit opzoekingen kan overigens zeker gemeld worden dat betrokkene kan behandeld worden met moderne anti-depressieve medicatie als daar zijn bijvoorbeeld citalopram en sertraline, alsook anxiolitica (valium, alprazolam).

IV. *Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:*

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. *Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:*

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rwanda.

Betrokkene zou opvolging door een nefroloog nodig hebben en misschien in de toekomst mogelijks hemodialyse.

In Rwanda bestaat financiële hulp via de Mutuelle de Santé. Voor de armen (wordt bepaald door inkomen) betaalt de overheid de registratiekosten zowel als de gezondheidskosten. De anderen dienen

tussen 3000 RWF en 7000 RWF (tussen 3 en 7 euro) te betalen aan de Mutuelle de Santé. De Mutuelle verzekert de kosten van de hemodialyse. De patiënt betaalt enkel 10%

Een consult bij een nefrologist kost 10000 RWF (10 euro)

De ziekteverzekering voor ambtenaren en gepensioneerden is de Rwanda Social Security Board health insurance. (RSSB)

De kosten van hemodialyse worden aldus gedekt door enerzijds de Mutuelle de Santé en anderzijds door RSSB maar ook door CORAR (Compagnie Rwandaise d'Assurances et de Réassurance), SORAS (Scociété Rwandaise d'Assurance), MMI (Military Medical Insurance) en Britam Insurance Agency.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat er nog familieleden (moeder, zus en broer) van betrokkene in Kigali verblijven zodat alsook zij kunnen instaan voor de eventuele noodzakelijke hulp.

VI. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de verdere opvolging van de nierproblemen van betrokkene in Rwanda gegarandeerd is zodat haar toestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in (Rwanda).

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rwanda.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

In tegenstelling tot wat de verzoekster betoogt, gaat het om een zeer omstandig gemotiveerd advies en worden de aandoeningen in voormeld advies wel degelijk opgesomd en concreet becommentarieerd. Bovendien blijkt uit het advies van 8 september 2017 dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland van de verzoekster is nagegaan en dat hij ook daaromtrent omstandig heeft gemotiveerd. De loutere beweringen van de verzoekster, dat zij van oordeel is dat de opgegeven behandelingsmogelijkheden in haar thuisland voor haar niet bereikbaar zijn, dat het document waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen in de verste verte niet beantwoordt aan de werkelijkheid in Rwanda, en dat de behandelingsmogelijkheden voorbehouden zijn aan de elite van het land en niet aan de onbemiddelden, maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

De verzoekster geeft aldus enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan, noch toont zij aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens.

De verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2de MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Aangezien dat het zorgvuldigheidsbeginsel onder meer impliceert dat de overheid de beslissing zorgvuldig moet voorbereiden;

Dat het summiere advies, die de argumenten van de artsen van verzoekster moet becommentariëren én in zekere zin weerleggen, bezwaarlijk voor een zorgvuldige voorbereiding kunnen doorgaan;

Aangezien dat daarenboven, zowel in het administratief dossier als in de bestreden beslissing, totaal verzaakt wordt aan de onderzoeksplicht aangaande het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft zou bestaan (cf. artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet);

Dat de ziekte die een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit vormt, en, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – onlosmakelijk – met elkaar verbonden zijn;

Dat het risico voor zijn leven of fysieke integriteit immers kan afhangen, of in functie kan staan, van de adequate behandeling in het land van herkomst;

Dat een bacteriële besmetting, in onderhavig geval is er sprake van een ernstige nieraandoening, dodelijk kan zijn in een land waar geen antibiotica te verkrijgen is... alhoewel het in andere omstandigheden desalniettemin geen ernstige ziekte is;

Aangezien dat de adequate behandelingsmogelijkheden aldus ook een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M., zo blijkt uit het administratief dossier, in het land van herkomst, niet werden onderzocht;

Dat aldus het zorgvuldigheidsbeginsel op drie vlakken werd miskend;”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoekster stelt in haar tweede middel dat totaal verzaakt wordt aan de onderzoeksplicht aangaande het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft zou bestaan, dat het risico voor het leven of fysieke integriteit kan afhangen van de adequate behandeling in het land van herkomst, en dat een bacteriële besmetting dodelijk kan zijn in een land waar geen antibiotica te verkrijgen is, alhoewel het in andere omstandigheden desalniettemin geen ernstige ziekte is. Verder herhaalt zij dat volgens haar de adequate behandelingsmogelijkheden en de eventuele schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) niet werden onderzocht.

Uit het advies van 8 september 2017 blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekster betoogt, dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk de aandoeningen van de verzoekster op concrete wijze heeft besproken en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Rwanda is nagegaan. Waar de verzoekster stelt dat zij antibiotica nodig heeft, maakt de verzoekster niet aannemelijk waaruit dit zou blijken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster in haar aanvraag tot verlenging en de bijgevoegde medische stukken melding heeft gemaakt van enige bacteriële infectie of van een behandeling met antibiotica. Bijgevolg kon de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer hier uiteraard geen rekening mee houden.

Gelet op het bovengestelde dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing of het bijbehorende medisch advies tot stand kwamen met miskennis van de voorliggende gegevens. Bovendien beperkt de verzoekster zich tot de loutere bewering dat er in Rwanda geen antibiotica te verkrijgen is, maar maakt zij dit op geen enkele wijze concreet aannemelijk. Zij brengt voorts geen enkel concreet element aan dat de uitgebreide motivering van het advies van 8 september 2017 met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Rwanda zou kunnen weerleggen. Ook met de loutere bewering dat er geen onderzoek werd verricht naar een "eventuele" schending van artikel 3 van het EVRM, toont de verzoekster niet aan dat *in casu* enig relevant gegeven werd miskend.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

"3ste MIDDEL: SCHENDING VAN HET ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET

(1) Overwegende dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet zélf niet vereist dat er sprake is van een "directe" levensbedreiging wegens een "kritieke" gezondheidstoestand of een "vergevorderd stadium" van de ziekte;

Dat het bestuur desgevallend immers een voorwaarde aan de wet toevoegt, of, minstens gebrekkig motiveert (cf. 1ste middel);

Dat een a posteriori motivering van verwerende partij geen soelaas kan brengen;

(2) Overwegende dat artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet het bestuur oplegt om rekening te houden met alle elementen bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij dat manifest niet doet;

Dat het reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit door toedoen van de ziekte, en, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft is – onlosmakelijk – met elkaar verbonden zijn;

Dat aldus wat het eerste punt betreft, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan wel de (formele) motiveringsplicht werd miskend;

Dat aldus wat het tweede punt betreft, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – naast het zorgvuldigheidsbeginsel - werd(en) miskend;"

De formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of;
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde. *In casu* gaf de ambtenaar-geneesheer op 8 september 2017 zijn advies. De inhoud van dit advies is weergegeven bij de bespreking van het eerste middel.

In zijn advies concludeert de ambtenaar-geneesheer het volgende:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de verdere opvolging van de nierproblemen van betrokkene in Rwanda gegarandeerd is zodat haar toestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in (Rwanda) (...)”.

Het is dan ook duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, en met hem de gemachtigde, wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom de opgegeven motieven en de concrete evaluatie van de voorgelegde medische verslagen niet zouden volstaan om te besluiten dat geen sprake is van een ziekte die actueel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Op dit punt voert de verzoekster geen concreet betoog. Waar zij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd met betrekking tot de vraag of er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies duidelijk heeft geoordeeld dat er geen aandoening voorligt die actueel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rwanda. De verzoekster toont niet concreet aan dat de analyse die de ambtenaar-geneesheer maakt omtrent de aangevoerde aandoening en omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Rwanda, niet zou volstaan om tot deze conclusie te komen.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De verzoekster stelt verder dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf niet vereist dat er sprake is van een “directe” levensbedreiging wegens een “kritieke” gezondheidstoestand of een “vergevoerd stadium” van de ziekte, en dat het bestuur een voorwaarde aan de wet toevoegt, of, minstens gebrekkig motiveert. Verder stelt de verzoekster ook dat artikel 9ter §3, 4°, van de vreemdelingenwet het bestuur oplegt om rekening te houden met alle elementen, bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wat het bestuur volgens haar heeft nagelaten.

De Raad verwijst naar het hierboven geciteerde advies van de ambtenaar-geneesheer en naar hetgeen aldaar werd geoordeeld aangaande de motiveringsplicht. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in

tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, zich geenszins beperkt heeft tot het aftoetsen van de medische problematiek van de verzoekster aan het criterium van de levensbedreigende ziekte in de rechtspraak van het EHRM omtrent de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen. De ambtenaar-geneesheer heeft op duidelijke wijze geoordeeld omtrent beide afzonderlijke toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf en de verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de concrete evaluatie van de voorgelegde medische gegevens, evaluatie die is opgenomen in het advies van 8 september 2017, niet pertinent of draagkrachtig zou zijn. Bovendien blijkt geenszins dat *in casu* toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, dat enkel slaat op het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“4de MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.

Aangezien dat artikel 3 E.V.R.M. een subjectief recht is met een absoluut karakter; Dat de risico's verbonden aan de ernstige ziekte – in samenhang – met de adequate behandeling die in zijn land van herkomst ONmogelijk is, een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat verzoekster haar situatie in Rwanda uitzichtloos is, en zij bij gebrek aan naasten er onmiddellijk gemarginaliseerd zal worden en zodoende er in een mensonwaardige toestand zal terechtkomen;

Dat samen met haar medische toestand dit zo goed als zeker haar einde betekent;”

In haar vierde middel beperkt de verzoekster zich tot de loutere bewering dat haar situatie in Rwanda uitzichtloos is, en zij bij gebrek aan naasten er onmiddellijk gemarginaliseerd zal worden en zodoende er in een mensonwaardige toestand zal terechtkomen, en dat dit samen met haar medische toestand zo goed als zeker haar einde betekent. Zij maakt deze beweringen echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Er dient op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

Met voorgaand algemeen betoog, dat bovendien bestaat uit een aaneenschakeling van loutere beweringen omtrent het gebrek aan vangnet en de onmogelijkheid tot het verkrijgen van een adequate behandeling in het land van herkomst, beweringen die bovendien de blote ontkenning inhouden van de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 september 2017, maakt de verzoekster geenszins concreet aannemelijk dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst sprake zou zijn van *“een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekster op geen enkele wijze met enig concreet en overtuigend gegeven aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat zij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.5. In een vijfde middel voert de verzoekster de schending aan van de hoorplicht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het vijfde middel wordt als volgt toegelicht:

“5de MIDDEL: SCHENDING VAN HET EUROPEES HANDVEST INZAKE DE HOORPLICHT

Aangezien artikel 41 van het Europees Handvest het volgende recht behelst: “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”;

Dat dit artikel geldt voor “de instellingen, organen en instanties van de Unie”, maar krachtens de toelichting bij dit artikel is het recht op behoorlijk bestuur door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een “algemeen rechtsbeginsel” (Luc DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, 443);

Welnu, dat in casu, verzoeker niet werd gehoord alvorens het bestuur de beslissing nam; Dat DVZ aldus artikel 41 van het Europees Handvest schendt;”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

In casu wordt aan de verzoekster de verlenging van haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad wijst er nog op dat het Hof van Justitie in zijn arrest *Mbodj* van 18 december 2014 (C-542/13) heeft gesteld dat de procedure, zoals geregeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet valt onder richtlijn 2004/83/EG en meer bepaald geen uitstaans heeft met de subsidiaire beschermingsstatus. Met de eerste bestreden beslissing wordt dan ook geen uitvoering gegeven aan Unierecht, zodat de verzoekster zich in dit kader niet dienstig kan beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

In de mate dat de verzoekster zou voorhouden dat haar hoorrecht werd geschonden bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat de eventuele schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Op 21 juni 2016 werd de verzoekster gemachtigd tot een verblijf van één jaar. In deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, staat vermeld dat het gaat om een tijdelijk verblijf van één jaar, en dat de betrokkene ten laatste de 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een verzoek tot verblijfsverlenging moet indienen bij de burgemeester van haar verblijfplaats, voorzien van bepaalde bewijsstukken, zoals een recent medisch attest en een geldig internationaal paspoort. Op 8 mei 2017 diende de verzoekster dan een dergelijke aanvraag voor een verlenging van haar verblijf in bij het bestuur. Het staat dan ook vast dat de verzoekster voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. De Raad wijst er op dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekster de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

Bovendien kan het hoorrecht luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekster geenszins dergelijke specifieke omstandigheid aanbrengt.

In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere, concrete duiding vanwege de verzoekster, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

Het vijfde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE